

af den Omstændighed alene, at det med Hensyn til de Betegnelser, som det bestaar af, ikke opfylder Betingelserne efter denne Stats Lovgivning, saafremt det dog i saa Henseende tilfredsstiller Hjemlandets Lovgivning, og det derhos i dette sidste Land er behørig registreret. Med denne Undtagelse, som kun vedrører Mærkets Form, og under fornøden Hensyntagen til Bestemmelserne i Konventionens andre Artikler bliver hver Stats indre Lovgivning at anvende. For at undgaa enhver Misforstaaelse fastslaas det, at Brugen af offentlige Vaabenmærker og Ordenstegn kan betragtes som stridende mod offentlig Orden i den Betydning, som ommeldes i sidste Stykke af Artikel 6.“

Da Betingelserne for udenlandske Varemærkers Registrering i Hjemlandet hyppigt ikke vil være overensstemmende med de Betingelser, der efter den her gældende Varemærkelovgivning — jfr. navnlig Lov af 11. April 1890 § 4 sammenholdt med Lov Nr. 170 af 19. December 1898 — stilles for Registrering af her hjemmehørende næringsdrivendes Varemærker, vil Udlændinge som Følge af ovennævnte Bestemmelse i Artikel 6 i Overenskomsten af 1883, jfr. Varemærkelovens § 14 Nr. 4, som ovenfor berørt, undertiden i enkelte Henseender kunne blive bedre stillede med Hensyn til Beskyttelse af Varemærker end Indlændinge. Under den nugældende Varemærkelovgivning har denne Ulighed i Retsstillingen dog hidtil væsentlig kun haft Betydning med Hensyn til saadanne Mærker, der bestaar af Tal eller Bogstaver, som ikke har en saa fremtrædende ejendommelig Form, at de kan anses som Figurmærker. Registrering har nemlig for disse Mærkers Vedkommende i Henhold til Varemærkelovens § 4 Nr. 1 maattet nægtes, naar den begæres af Indlændinge, medens en Udlænding, der har faaet et saadant Mærke registreret i Hjemlandet, i Medfør af Pariseroverenskomsten af 1883 har kunnet opnaa Beskyttelse for et saadant Mærke ogsaa her i Landet. Artikel 6 i Washingtonoverenskomsten af 2. Juni 1911 vil imidlertid yderligere forøge Antallet af de Tilfælde, i hvilke Anmeldelser af Varemærker, der fremkommer fra næringsdrivende i Konventionslandene, maa behandles efter lempeligere Regler end Anmeldelser fra Indlændinge. Dette vil særlig gælde med Hensyn til Ordmærker. Lov Nr. 170 af 19. December 1898 forbyder nemlig Registrering af saadanne, naar der ved den tilsigtes angivet vedkommende Vares Oprindelse, medens efter

Overenskomsten Registrering alene maa nægtes, naar Mærket kan tjene til at angive det Sted, hvorfra Varen hidrører, eller Tidspunktet for dens Frembringelse. Et Ord, der angav, fra hvem Varen hidrørte, eller Maaden, paa hvilken den var fremstillet, vilde altsaa vel efter den nu gældende Lov være udelukket fra Registrering for Indlændinge, men efter Konventionsbestemmelsen ikke for Udlændinge. Noget lignende gælder Bestemmelsen i nysnævnte Lov af 1898 om, at et Ord for at kunne registreres som Varemærke skal være en særlig opfundet Benævnelse, medens Washingtonoverenskomsten kun udelukker Mærker, der intet Særpræg har, eller som er gaaet over i den daglige Sprogbrug eller er taget i Brug i det redelige og faste Handelssamkvem. Ogsaa Bestemmelsen i den til Washingtonoverenskomsten knyttede Slutningsprotokol til Artikel 6, 2det og 3die Stykke, kan nødvendiggøre, at Udlændinges Anmeldelse af Varemærker maa tages til Følge, skønt tilsvarende Anmeldelse fra Indlændinge ifølge Bestemmelsen i § 4 Nr. 3 i Varemærkeloven af 1890 maatte afslaas.

Bestemmelserne i Lovforslagets § 1 Nr. 1 og 3 tager Sigte paa at afhjælpe de ovenfor nævnte Uligheder i Behandlingen af Indlændinge og Udlændinge, medens Bestemmelserne under Nr. 2, 4 og 5 allerede findes i den nugældende Varemærkelovs § 4 Nr. 2, 4 og 5. Særlig med Hensyn til Bestemmelsen i § 1 Nr. 3 bemærkes, at der ved den først og fremmest er tilsigtet — i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Overenskomstens Slutningsprotokol til Art. 6 — at aabne Adgang til Registrering af Mærker, der indeholder offentlige Vaaben m. m., naar behørigt Samtykke dertil foreligger. Erfaringen har vist, at offentlige Vaaben hyppigt optages i Varemærker, og der ses heller ikke at kunne være noget væsentligt at indvende imod at registrere saadanne Mærker, naar vedkommende offentlige Myndighed giver sit Samtykke til Benyttelsen. Samtidig er der foretaget et Par andre Begrænsninger, som Erfaringen synes at gøre ønskelige. Efter de benyttede almindelige Udtryk i den gældende Bestemmelse maa der ved „offentlige Vaaben og Mærker“ i og for sig antages at være sigtet saavel til indenlandske som til udenlandske Vaaben m. m., jfr. Bemærkningerne i det til Grund for Varemærkeloven liggende skandinaviske Kommissionsudkast Side 30. Under Betegnelsen offent-